

[Undervisningsministeren.]

tatet foreligger i de lovforslag, der her fremsættes med det formål at tilvejebringe enighed om visse principielle spørgsmål. Disse forslag ligger altså i umiddelbar forlængelse af folketingsudvalgets drøftelser, de er en konsekvens af disse drøftelser og kunne for så vidt lige så godt være fremsat af de socialdemokratiske medlemmer i udvalget i afvigte folketingsår. De må ses som led i en fortløbende sagbehandling her i tinget.

Inden jeg går over til en omtale af hovedlinjerne i lovforslagene, vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om den almindelige baggrund for fremsættelsen af dem.

Det er af største betydning, at folkeskolen gøres så god som muligt og i sin form tilpasses til det demokratiske samfund af i dag. I et lille folk som vort er der brug for alle evner, og de får deres første afgørende skoling i folkeskolen. Folkeskolen er selve fundamentet under vor kultur, og der gives ikke en mere betydningsfuld gerning end folkeskolelærernes. Vi må til enhver tid sørge for, at folkeskolen får et højdemål af gode betingelser. Lige så vigtig en opgave er det at sikre realskolen en mere central placering i skolebilledet og at sørge for et godt grundlag for gymnasiet, der indtager en nøglestilling i forhold til den højere teoretiske uddannelse. Hvis vi skal klare forpligtelserne i det kommende tekniske samfund, må der være frie opstigningschancer for alle. Der må være lige start for lige evner, hvilket ikke har noget med mekanisk lighed at gøre. Vi kan og skal ikke ignorere de uligheder, som naturen har sat, men vi skal fremhjelpe alle muligheder og sørge for, at børnene uanset deres evner bliver mødt med samme omsorg. Hvis vi skal begå os i den tekniske tidsalder, må landsbyskolen give sine børn lige så gode udviklingsbetingelser, som byskolen giver sine. Vi har ikke råd til at lade noget skoleområde ligge tilbage.

De tidligere af mig med lærerorganisa-

tionernes tilslutning fremsatte lovforslag var gode forslag. Det var et forsøg på at skabe en reform i så nær tilknytning til traditionen som muligt, men det viste sig, at de ikke havde nogen parlamentarisk mulighed. End ikke de konservative ville støtte dem. Folkeskolens og gymnasieskolens lærerorganisationer fastholdt deres støtte til forslagene, og jeg takker dem for medarbejde og støtte. Der var idé og sammenhæng i forslagene, og vi kunne være dem bekendt, men vi nåede ikke det, vi ønskede. Kravet om en ændring vedblev imidlertid at bestå, og den eneste parlamentariske mulighed var da som nævnt at søge en løsning i samvirke mellem de forslagsstillende partier.

Er arbejdet da spildt? Nej. Fremsættelsen af forslagene bevirkede, at interessen for en forbedring af skolens ordning nåede fra de mere afgrænsede kredse ud til folket, og de formuleringer, som man var nået frem til i de tidligere fremsatte forslag, er basis også for de nu fremsatte lovforslag. Der går således stadig en fælleslinje fra den af lærerforeningernes fællesudvalg i 1952 afgivne betænkning frem til det lovforslag om folkeskolen, der her fremsættes. Lærerorganisationernes initiativ var det afgørende, og det er mit håb, at det må lykkes at få lærerorganisationerne ind i samarbejdet om en sådan nyordning, som et flertal i tinget og folket kan tilslutte sig. Deres medvirken er jo bl. a. helt nødvendig, når de faglige udvalg skal nedsættes til udarbejdelse af undervisningsplaner.

En lærerresolution fra Lolland-Falster er endnu ikke blevet efterfulgt af andre tilkendegivelser. Danmarks Lærerforening har i en udtalelse til regering og folketing for få dage siden anmodet om, at der nedsættes en hurtigt arbejdende kommission med henblik på at udarbejde et skolelovsforslag. Jeg må besvare denne anmodning på samme måde, som jeg ved første behandling af det tidligere fremsatte lovforslag (Folketingstidende 1955-56, sp. 685) besvarede en udtalelse fra den konservative